

בית משפט השלום לתעבורה באילת

תת"ע 6931-12-20 מדינת ישראל נ' עאזם

בפני כבוד השופט גיל אדלמן

בעניין: מדינת ישראל
ב"כ ע"ד רעות ניתאי

המאשימה

נגד

עבד אל קאדר עאזם
ב"כ – עו"ד עלא קישאוי

הנאשם

הכרעת דין

בפתח הכרעת הדין, ועל פי סעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי, [נוסח משולב], תשמ"ב – 1982, אני מודיע כי מצאתי לנכון לזכות את הנאשם מהעבירה המיוחסת לו בכתב האישום, מחמת הספק.

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של אחיזה או שימוש בטלפון שלא באמצעות דיבורית, עת שנהג ברכב, בניגוד לתקנה 28(ב)(1)(א) לתקנות התעבורה, התשכ"א – 1961.

ביום 22.06.2021 כפר הנאשם, באמצעות בא כוחו, בעובדות כתב האישום המיוחסות לו, ובתשובתו ציין: "הנאשם כופר בנהיגה בזמן בעת ביצוע העבירה של שימוש בטלפון". לקראת דיון ההוכחות, הודיעו הצדדים כי קיימת ביניהם הסכמה דיונית, לפיה הראיות כולן יוגשו בהסכמה ואין צורך בזימון העדים. עוד הוסכם כי התביעה תסכם בעל פה וההגנה תגיש סיכומיה בהמשך.

במועד 06.12.2021, התקיימו ההוכחות. המאשימה הגישה מזכר של השוטור ויקטור קלימי, שסומן ת/1, תעודת עובד ציבור של השוטור קלימי שסומנת ת/2, תצלומים שסומנו ת/3-ת/5 ודיסק ובו תצלומים בצבע שסומן ת/6.

ב"כ הנאשם הודיע בשם הנאשם, אשר לא נכח בדיון, כי הוא מודע לזכויותיו ובחר שלא להעיד. באותו מעמד נשמעו סיכומי המאשימה לפיהן ביקשה להרשיע את הנאשם על סמך עדויות השוטור שהוגשו וכן התצלומים.

בית משפט השלום לתעבורה באילת

תת"ע 6931-12-20 מדינת ישראל נ' עאזם

התובעת טענה כי הנאשם, במענה לכתב האישום, לא כפר בעובדה כי הוא בעליו של הרכב המופיע בצילומים שהוגשו, אלא רק בכך שנהג ברכב בזמן ביצוע העבירה. לשיטתה, משלא הביא הנאשם עד מטעמו, שלכאורה נהג ברכב באותו זמן, הרי שמכוח חזקת הבעלות, בהתאם לסעיף 27 לפקודת התעבורה (נוסח חדש), תשכ"א – 1961, רואים את בעל הרכב כאילו נהג ברכב אותה שעה. לאור האמור, עתרה להרשיע את הנאשם בעבירה המיוחסת לו.

במועד 17.12.2021 הגיש ב"כ הנאשם את סיכומיו. הסנגור עתר לזיכוי של הנאשם מהעבירה המיוחסת לו בטענה כי התביעה לא הרימה את הנטל הראייתי הנדרש, וזאת לשיטתו בשל העובדה כי יסודות העבירה לא הוכחו מעבר לספק סביר. הסנגור טען כי על המאשימה רובץ הנטל הראשוני להוכיח כי הנאשם הוא אכן הבעלים הרשום של הרכב, לצורך הוכחת יסודות העבירה. נוכח העובדה כי בתיק לא צורפה תע"צ הבעלות ברכב ביום האירוע, הרי שהתביעה לא עמדה בנטל הראשוני המוטל עליה, ועל כן יש להורות על זיכוי של הנאשם ולו מחמת הספק.

דיון והכרעה

כאמור, מצאתי לזכות את הנאשם מהעבירה שיוחסה לו.

הנאשם כפר בעובדה כי נהג ברכב בזמן ובמועד הנטען בכתב האישום. הנאשם שתק בכל הנוגע לעובדות היותו הבעלים של הרכב.

בהתנהלות הרגילה של מפגש "נהג - שוטר" לא קימת בדרך כלל מחלוקת לגבי זהות הנוהג ברכב, אשר אף מקבל את הדו"ח לידינו. משלא מתקיים מפגש חזותי שכזה, והעבירה מבוססת על תיעוד חזותי או צילום מעשה העבירה מרחוק, נשלח הדו"ח בהמשך לבעל הרכב. משכופר בעל הרכב בעבירה המיוחסת לו, ברי הוא כי יש להוכיח קשר - ולו ראשוני, בין הנאשם לבין לוחית הרישוי שתועדה בזמן ביצוע העבירה. אך מובן הוא כי הדברים מקבלים משנה תוקף עת לא ניתן לזהות את מבצע העבירה באמצעות הצילומים שהופקו, כמו בתיק דנא, אלא רק את הרכב בו בוצעה העבירה.

בנסיבות שבפנינו, משביקשה המאשימה להסתמך על חזקת הבעלות כדי להוכיח כי הנאשם הוא אכן מי שנהג ברכב, הרי שבטרם יעבור נטל החזקה על הנאשם, על התביעה היה להציג

בית משפט השלום לתעבורה באילת

תת"ע 6931-12-20 מדינת ישראל נ' עאזם

תשתית מינימלית בדמות תעודת עובד ציבור על בעלות ברכב נכון לזמן ביצוע העבירה. במקרה זה כאמור לא הרימה התביעה את אותה נטל ראשוני, ולפיכך לא הוצגה כל ראיה פוזיטיבית ממנה עולה כי הנאשם הוא מי שנהג ברכב.

נוכח האמור הנאשם זכאי מחמת הספק.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 יום.

המזכירות תשלח את הכרעת הדין אל הנאשם ובא כוחו.

ניתנה היום, כ"ג טבת תשפ"ב, 27 דצמבר 2021, במעמד המאשימה.

גיל אדלמן, שופט

